

и двамата Гоголеви герои: *Иванъ* Ивановичъ и *Иванъ* Никифоровичъ!..“

Това е страшна улика, признавамъ: чуло ли се е въ България да има Ивановци?

Седемнайсети: „Любопитно е, че В. нито си е помялялъ, че може да има българи, които прѣзъ плетъ поне да сж слушали за Гоголя. Нашия симпатиченъ писателъ нека си спомни пословицата прочее: „Чуждото и на Великденъ се зима назадъ“... Впрочемъ всичкитѣ съчинения В—ви сж подобни копирания отъ руски!“

Тѣй, тѣй: добий кучката, като си я забилъ!

Но осемнайсетия ржкописъ цѣлъ се ограничаваше въ тие думи:

„*Митрофанъ* и *Дормидолски* е една жалка пародия на гениалния Гоголя, която не възбужда смѣхъ, както мислатъ нѣкои, а дълбоко възмущение. Светотатството се не сжди, а се прѣзира... Отказвамъ се отъ разбора!“

Този е най-краснорѣчивъ!

Липсваше само едно още: бѣсилото въ Черната Джамия!

Сега азъ си обяснихъ царствующето едногласие въ това твърдение. Симпатичнитѣ тие млади хора, като говоряхъ за Гоголевата комедия и повѣсть, клеветяха се немилостиво. Естествено, почти сичкитѣ не бѣхъ чели Гоголя. Инакъ нѣмаше да твърдятъ тие чудовищности. Тѣ прѣгвачваха само по разни начини проповѣдваната отъ учителитѣ имъ легенда, че Митрофанъ е подражание на Гоголя. Азъ не казвамъ *лъжа*, а легенда — защото ако не бѣше достовѣрна, и спорна, въ всѣки случай — бѣше приятна...

Тая легенда се е отвърдила и вѣнъ отъ училишнитѣ огради: и въ критиката, и въ историята на литературата